

במדינה

(המשך מעמוד 14)

אירופי השיגו הישגים מפליאים, גם לעומת ילידי חו"ל ממוצא אירופי (הם העילית). וכי קיימת ערתיזציה של המפלגות: מיורחים לליכוד ומעריבים למערך.

נוכח העובדה כי בקרב ילידי הארץ הפיצול הזה עוד יותר גדול והוא הולך עם הפיצול המעמדי, יכלו משתפיי יום העיון להעריך את חשיבותה של תגור עת המיזרח אל השלום למרות שהיא תנועה קטנה וחסרת-מימון, המתבססת על מיסי חבר ועל מעט תרומות שהציגו ליוזם אנשיה להשיג בחו"ל.

אבל היא רק בתחילת דרכה, וייתכן שתצליח לעורר את בני עדות המיזרח ולשים קץ לכהניזציה הפושה בהם ואין עוצר.

עיסקת החבילה עירית והפקחים

היא מוכרת ספרים בעברית, אך נאלצת ללמוד חוקים בסנית

היפהפיה הבלונדית, שהגיעה לארץ עם בית-המישפט באחד מימי השבוע האחרון, כדי להישפט על אי-הצגת מחירים, מיקרה אליה את ערשות המצלמה של צלמי-העיתונות באולם עירית רזילי לא התרגשה. אחרי הכל כבר שנים שתמונתה מקשטת את מדורי-החברה בעיתונות, הן בזכות עצמה והן בזכות היותה אשתו לשעבר של המר אושק לוי.

כאשר פתחה עירית לפני חצי שנה חנות-ספרים מקסימה וקטנה בחיפה, אבן-גבירול בתל-אביב, הפכה החנות כמעט מיד למרכז חברתי, כשכל חבריה הבינים והמפורסמים של עירית באים לשם כדי לקנות ספרים, לשתות קפה, לשבת על הכורסות האדומות ולפספס באווירה של מועדון.

החברים המפורסמים ועירית הסימי

בעלת-החנות רזילי

לשתות קפה, לשבת בכורסה

פאסית משכו את הלקוחות, ושעה שחנניות-ספרים אחרות בעיר נסגרו או צימצמו את פעילותן, היתה לחנותה של עירית ערנה.

הרגשה קפאית. עירית קראה לחנות רזילי, אחרי שהחליטה, עם גירושה, לחזור לשם-נעוריה כדי לכ"כ בד את זיכרו של אביה, שנפטר זמן קצר קודם לכן, אחרי מחלה קשה. וכך זרם הכל על מרמנוחות בחנות של עירית רזילי. היא מכרה ספרים, הלקוחות שתו קפה וביילו בפטיפון מהנה ולא מחייב, עד שהשלווה והכיף נקטעו כבת-אחת, בעיקבות כניסתם של שלושה פקחים גברתיים אל החנות, למחרת חתימת עיסקת-החבילה במשק.

סיפורה עירית:

מאז שפתחת את החנות, לא הייתי אף פעם בטוחה שאני מעורבנת במחירי רים לכיוון הנכון. הוצאות-הספרים העלו את המחירים כל שבועיים, ועד שהקטלוגים עם המחיר החדש היו מגיעים — העלו שוב מחירים. זה היה בלתי-אפשרי לעקוב אחרי המחירים, אבל עשיתי כמיטב יכולתי.

ואז החליטה הממשלה לצאת עם חוקים בסנית, ולמחרת הגיעו הפקחים לחנות ורצו שאני אכצע את כל ההוראות החדשות ומייד. לא הבנתי על מה הם מדברים. אחרי הכל, צריך היה לתת לי כמה זמן כדי להתארגן. אותם זה לא עניין, ועל המקום דפקו לי מישפט ותלונה על אי-הצגת מחירים בחלון.

כבית-המישפט נקנסתי בחמישה עשר אלף שקל קנס. אבל זה לא היה הכל. עוד באותו שבוע הגיעו גם שלושה חברי ממע"מ ואחד מהביטוח הלאומי, שהתברר שהגיעו בטעות. הרגשתי שאני בתוך ספר של קפקא. שילמתי את הקנס וכמוכן הצגתי מייד מחירים בחלון.

כעת, אחרי העבודה, אני עוקבת אחרי פינת-החבילה בטלוויזיה. לא רואה קולנוע, לא מבלה, רק מתרגמת סנית כל היום, כדי שחס וחלילה לא אטעה שוב.

שבתאי ולודלום. כשעירית

נשאלת מה דעתה על תוכנית-ההקפאה והאם, כסוחרת, התוכנית נראית לה, היא מגיבה: "התוכנית מצויינת. סוף-סוף אין בילבול-מוזה. אפשר לעקוב אחרי המחירים. אני יודעת שאני מוכרת במחיר שמוכרים בחנות אחרת. אי-אפשר להגיד שפה יקר יותר או זול יותר. בעיקבות ההקפאה החנות שלי מתחילה סוף-סוף לקבל אופי של חנות-ספרים ולא של שוק-הכרמל, כי כל הנוגע למחירים."

עירית מספרת, כי ההקפאת-המחירים החזירה את הקונים לחנות: "ההקפאה הרגיעה את האנשים. עד להקפאה שאפו המכירות לאפס. אנשים לא הוציאו כסף. הם לא ידעו מה יהיה. כעת נרגעו. נכון שלא קונים, כמו פעם, חמישה-שישה ספרים במכה. אבל קר נים. למרות שלקוחות רבים מתלוננים על מחירי הספרים הגבוהים, רבים אומרים שמחירי של ספר צריך להיות זהה למחירי כרטיס-קולנוע."

מחירו של ספר ממוצע הוא 5000 — 6000 שקל, ועם ישראל ממשך לקנות ספרים. לדעתה של עירית, המחיר גבוה, אך בהשוואה למחירי של תחתונים של ילד בשקס, העולים 2,200 שקל, זה לא הרבה."

לקוחותיה מעריפים ספרות טובה. כראש רשימת הספרים נמצא עדיין סיפורי של יעקב שבתאי, סוף דבר, מייד אחריו סיפורו של ולדימיר נאבר קוב, צחוק באפילה וצוק העיתים החזיר, כנראה, את הקוראים אל סיפ-רות-המתח — ספריו של רוברט לודלום פופולאריים במיוחד.

זיכרונות

סיפורי קרשים

שריים זה לא

דבר מצחק ותמיד

אפשר לפנות לאלוהים

השחקנית הצעירה היתה צריכה לחשוף את שריה בהצגה. היא התיישה מאוד ושחקן-עמית, שימעון בר, פרץ בצחוק. זה מאוד לא מצא חן ב"עייני הבימאי, היי קילוס, שהתנפל על בר בצעקה: "למה אתה צוחק? אילו אמרו לך להתפשט, מה היית עושה אתה?"

בר הראה, מייד, לקילוס, מה הוא היה עושה. הוא עלה על שולחן והתיפשט עירום לגמרי, בלי בעיות. **לידת רומנים.** זאת לא היתה מעשיית-הזיכרונות היחידה שהעלו, השבוע, שחקני התיאטרון הקאמרי בעבר ובהווה באירועי יובל ה-40 של התיאטרון.

הם גם סיפרו על חברים היפוכוני-דרים (במיוזות-האיפור שלו יש חומרי-איפור בקופסת סיגריות, אבל תרופות — כארגו-כיליס") ועל לירדם של רומנים, כאשר הלהקה היתה בהרעות מחוז לתל-אביב (גלא תמיד זכרו באיזה חדרים הם צריכים לישון?). אבל כוכב הציובאטים היה שימעון בר המנוח, הזכירו, למשל, כיצד, כאשר (המשך בעמוד 50)

עורך-הדין קוסטין לרמות, אחת תבעה והאחרות השאירו

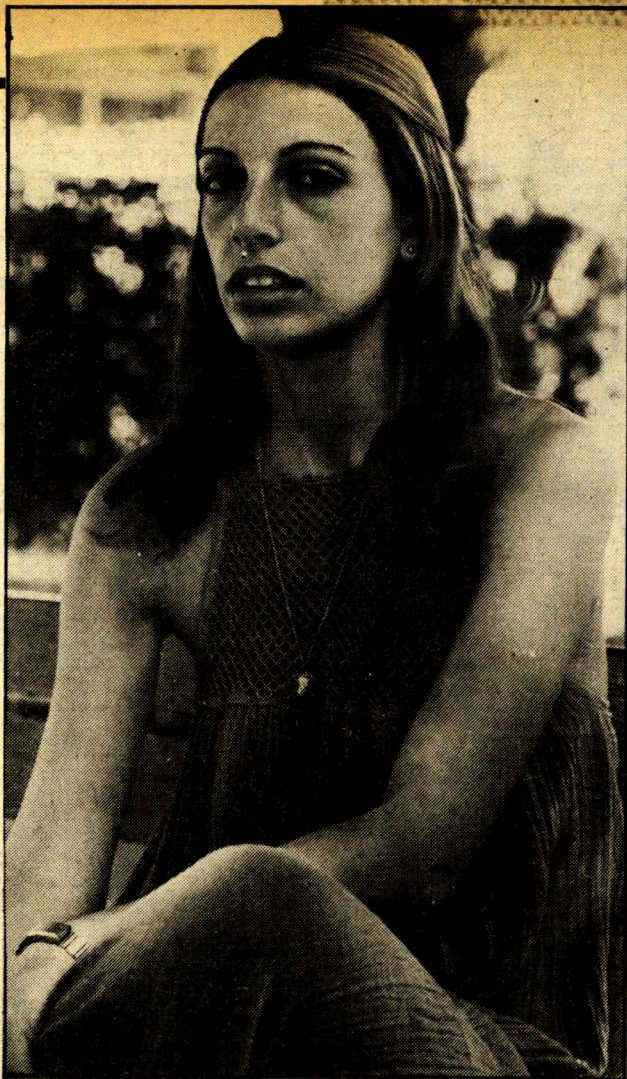
עמוק מתחת גבות עבותות ושעור המאפיר משאיר מיפרצים רחבים בצירי ראשו. גם כעת, כאשר הוא נמצא כמעצר, הוא עדיין נראה מטופח ולבוש היטב.

נורית, שהיא אשתו השניה, היא אשה נאה מאוד. שיערה ארוך ושחור, גופה חטוב והיא לבושה בטובי-טעם. השניים נשואים כבר יותר מ-15 שנה, והיו הרבה שתמהו כבית-המישפט מרוע היא ממישיכה לעמוד לצידו.

שנים ארוכות האכיל קוסטין את אשתו מרורים ובגד בה עם נשים אחרות, וכעת, ביומו הקשה, לא עזבה אותו והיא סובלת יחד איתו. היו מי שאמרו, כי מאחר שנורית היא אשה בעלת עקרונות, היא תעמוד לצידו של בעלה עד לסיים המישפט, ואחרי-כך, אם תמצא לנכון, תעוזב אותו.

בעת חקירת המישטרה בפרשת הוצאת הכספים ממישפחת ברזילי, נתגלו בחיפוש, שנערך במישרדו של עורך-הדין, תמונות אחרות. ביניהן היו גם כמה תמונות-עירום של נשים.

קוסטין הסביר למישטרה, כי אלה מזכרות מנשים שונות, שאיתן היה ביחסים אינטימיים, ואחרי שנסתיים הרומן, שמר את התמונות כמוזכרת-אהבה. אך לאשתו לא היתה זו התגלית הראשונה על בגידותיו של בעלה. לפני כמה שנים נתפרסמה כתבה חושפנית על צעירה תל-אביבית בשם

תביעת אבהות הגישה יעל אלוני נגד עורך-הדין בן ה-48. היא היתה נערה צעירה משולי הבורמה, שרצתה ללדת ילד, והוא נראה לה מתאים להיות אבי ילדה.

נשות הפרקליט

יעל אלוני, אשר סיפרה כי ילדה תינוקת בלתי-יחוקית לעורך-הדין קוסטין. יעל היתה אז כבת 22, והיא סיפרה כי קיימה יחסים עם עורך-הדין, שהיה מבוגר ממנה בשנים רבות כשהיתה בת 17 ואחר כך נפרדה ממנו. היא חיתה אז בשולי הבורמה ורצתה ללדת ילד

ברזילי מאמסטרדאם, נראה כי ההצלחה הגדולה ביותר של עורך-הדין קוסטין היתה אצל אשתו, נורית. היא עומדת אצל נשים ומבקרת אותו יום בביית-המישפט.

קוסטין הוא גבר בן 48, גבהיקומה ונאה. אפו ישר, עיניו החומות קבועות

במיסדרונות בית-המישפט סיפרו כבר הרבה שנים, כי לעורך-הדין אלכסנדר קוסטין יש הצלחה אצל נשים. כאשר הוא עצור עד תום ההליכים, באשמה חמורה של קשירת קשר להוצאת כסף במירמה ממישפחת

נגדו. ולמרות הכל היא עומדת כיום לצידו. היא באה לכל ישיבה של בית-המישפט ומחייכת באומץ-רוח. בעלה צפוי, אם יורשע, לעונש חמור ולשלילת רישונו.

האשה הנאמנה נורית קוסטין (בח"ל) ליפת טרנינג (שחורה) ידעה על בגידותיו של בעלה ועל תביעת האבהות